

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "การร่างแบบเรียนการเขียนภาษาไทยสำหรับนักศึกษา
เกาหลีในสถาบันอุดมศึกษา" มีจุดมุ่งหมายสำคัญคือ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาไทย
ตามหลักการเขียนภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง และเป็นแนวทางในการหาความรู้เพิ่มเติม
และเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาไทยในชั้นสูงต่อไป

ผู้วิจัยหวังให้แบบเรียนการเขียนนี้ เป็นพื้นฐานในการใช้ภาษาไทยตาม
หลักการเขียนภาษาไทยอย่างถูกต้อง ความมุ่งหมายของผู้วิจัยจะบรรลุผลดังกล่าวหรือไม่
เพียงใดนั้น ย่อมพิจารณาได้จากผลการทดลองใช้แบบเรียนการเขียนและค่าประเมินผล
ของผู้ทรงคุณวุฒิ 10 ท่าน แต่เนื่องจากผู้วิจัยไม่สามารถหาประชากรที่เป็นชาวเกาหลี
และมีความรู้ทางภาษาไทยระดับเดียวกับนักศึกษาในประเทศเกาหลีที่เรียนวิชาภาษาไทย
เป็นวิชาเอกมาทำการทดลอง และทดสอบเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบเรียนที่สร้างขึ้น
ในประเทศไทยได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องพิจารณาจากค่าประเมินผลของผู้ทรง
คุณวุฒิอย่างเดียว ซึ่งจะได้อรรถกถาวไว้ในบทนี้ แต่ถึงกระนั้นก็ตามผู้วิจัยได้สร้าง
แบบทดสอบที่จะใช้กับแบบเรียนนี้ไว้ด้วย เพื่อประโยชน์ในการนำไปใช้ทดสอบก่อน
และหลังการทดลองสอบ เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบเรียนการเขียนที่สร้างขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

ค่าประเมินผลของผู้ทรงคุณวุฒิ

ความประเมินผลและข้อเสนอแนะที่จะกล่าวต่อไป ส่วนใหญ่ผู้วิจัยสรุปจาก
แบบประเมินผลของผู้ทรงคุณวุฒิ 10 ท่าน ซึ่งจะมีรายละเอียดกำกับไว้ด้วย ดังจะเสนอ
ค่าประเมินผลดังกล่าวเป็นรายบุคคลต่อไป

ในการประเมินผลของผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้วิจัยได้เตรียมคำถามไว้ทั้งหมด 11 ข้อ ซึ่ง 10 ข้อในจำนวน 11 ข้อนั้นถามถึงเนื้อหาของตัวแบบเรียน ส่วนข้อที่ 11 นั้นเป็นแบบเปิดไว้สำหรับเขียนข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ คำถามทั้ง 11 ข้อ มีดังนี้

1. เนื้อหาในแบบเรียนเหมาะสมกับความรู้ของผู้เรียนหรือไม่ โดยพิจารณาจากหลักสูตรขอของแผนกภาษาไทยปีที่ 1 ซึ่งแนบมาพร้อมนี้
2. เนื้อหามีมากหรือน้อยเพียงใด
3. การเรียงลำดับเนื้อหาเป็นไปอย่างเหมาะสมหรือไม่
4. แบบเรียนการเขียนนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับหลักภาษามากเกินไปหรือไม่
5. แบบเรียนฉบับนี้ ตรงกับจุดมุ่งหมายของแต่ละบทเรียนหรือไม่
6. แบบฝึกหัดที่จัดไว้ในแต่ละหัวข้อ เหมาะสมและเพียงพอกับเนื้อหาหรือไม่
7. มีหัวข้อใดที่ควรเพิ่มเติมในแบบเรียนนี้
8. มีหัวข้อใดที่ควรตัดออกในแบบเรียนนี้
9. ถ้านำแบบเรียนนี้ไปใช้กับชาวเกาหลี ท่านคิดว่าจะประสบปัญหาอย่างไร
10. แบบเรียนฉบับนี้มีคุณภาพดีพอที่จะนำไปใช้ในการสอนการเขียนหรือไม่
11. ขอเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงแก้ไข

คำถามที่เตรียมไว้นี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้ตามความสำคัญ และความเหมาะสมกับความสนใจของผู้ทรงคุณวุฒิ ดังนั้นคำตอบที่ได้จึงอาจจะไม่ครบทุกข้อ

คำประเมินผลของ คร. อังกาบ พลากรกุล¹

1. เหมาะสม
2. พอคี่
3. เหมาะสม
4. คี่แล้ว
5. ตรง
6. หัวข้อเฉพาะนี้เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวเกาหลี ควรมีแบบฝึกหัดมากกว่าหัวข้ออื่น ๆ (หมายเหตุ : คร. อังกาบอธิบายว่า สำหรับแบบเรียนนี้มีแบบฝึกหัดพอสมควร)
7. ความแตกต่างระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียน (หมายเหตุ : คร. อังกาบให้ความเห็นว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับแบบเรียนนี้)
8. ไม่มี
9. คู่มือ 6
10. โคพอไซ
11. ความสำคัญของภาษาไทยอีกข้อหนึ่งคือ เรื่องของ "Register" เช่น ความแตกต่างระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียน ภาษายูทิงและยูทาย และ Levels ต่าง ๆ ของ Speech เช่น ภาษาสุภาพ ภาษาที่ใช้เฉพาะเรื่อง (Specific purposes) เช่น ภาษาราชการ ฯลฯ ในภาคการเรียนเรียงความ ครูผู้สอนควรแนะนำให้นักเรียนเข้าใจและมองเห็นความแตกต่างเหล่านี้ด้วย (หมายเหตุ : คร. อังกาบบอกว่า เรื่องนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวกับแบบเรียนนี้ด้วย แต่เป็นเรื่องที่คนไทยควรจะวิจัยต่างหาก)

(ลงนาม) อังกาบ พลากรกุล

¹ ศูนย์ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหิดล

คำประเมินผลของอาจารย์ ลาวัดย์ นิชรรัตน์²

1. เหมาะสมแล้ว นอกจากเรื่องบทพูดและสันฐานค่อนข้างยาก
2. มีมาก
3. คำศัพท์เนื้อหาเหมาะสมแล้ว นอกจากส่วนปลีกย่อยซึ่งเสนอแนะไว้ค่อนข้าง
4. ไม่มากเกินไป
5. ตรง
6. ค่อนข้างน้อย ควรเพิ่มแบบฝึกหัดอีก
7. ลักษณะนามที่ใช้สมควรมีไว้ให้มากกว่า เพราะเป็นคำไร้โดยการ
จดจำ อาจประมวลคำประเภทนี้เพิ่มเติมค่อนข้าง
8. -
9. ประสบปัญหาการใช้คำ เพราะผู้เรียนคงมีความรู้เรื่องคำศัพท์ (Vocabulary) จำกัด
10. สอนการเขียนไต่คำมาก ตัวอย่างที่นำมาเหมาะสมแล้ว
11. ไต่แนะนำให้แก้ไขคำและขอความบางส่วนที่เขียนผิดในแบบเรียนนี้
(หมายเหตุ : ผู้วิจัยได้แก้ไขแล้วตามความเหมาะสม)

คำประเมินผลของรองศาสตราจารย์ สุณีย์ ดินจุฑะ³

1. -
2. เนื้อหาเหมาะสมแล้ว
3. ใช้ได้
4. ถ้าจะมองว่านำไปใช้กับนักศึกษาที่เริ่มเรียน ก็เหมาะสมแล้ว
สำหรับกรณีนี้เหมาะสม

²คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

³คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5. ตรงที่แล้ว
6. สำหรับแบบฝึกนั้น ถ้าพิจารณาจากที่เขียนมานี้ก็แล้ว แต่ในขณะที่สอน เราสามารถที่จะเพิ่มเติมได้อีก
7. ทักษะการเขียน
8. ไม่มี
9. เเท่าที่ได้ไปประเทศเกาหลีมาแล้ว เขาใจว่าจะประสบปัญหาเรื่องการออกเสียงการอ่านและการตีความ เพราะภาษาไทยมีลักษณะไวยากรณ์ไม่ตายตัว
10. คี
11. คีความเหมาะสมแล้ว

คำประเมินผลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์กิติยวดี บุญซื่อ⁴

1. เหมาะสมแล้ว ถ้าผู้เรียนเข้าใจภาษาอย่างดี
2. เกรงว่าจะยากไปสักนิด
3. เหมาะสม
4. นัยวามากที่เคียว แต่ถ้าผู้เรียนแม่นมาแล้วจากหลักสูตรที่แนะนำ ก็ไม่เป็นไร

5. ตรง
 6. คีแล้ว
 7. -
 8. -
 9. ดึงสัยจะมีปัญหาเรื่องความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง
 10. หากจะไค่แก้ไขสำนวนภาษาบางคำให้ละเอียดกว่านี้ ก็จะได้ดีขึ้น
- เช่น สกรรรมกรียา ไม่ใช่ กรียาสกรรรม หรือ รำนนั้นขายเลื่อเค็กราคาถูกหน้า 44

⁴คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

11. 1. การเรียงลำดับบทเรียนและแบบฝึกหัด ควรจะแบ่งออกให้ชัดเจน
จะได้ไม่สับสน (ดู Comment ที่หน้า 9)
2. ตัวอย่างประโยคในแบบฝึกหัดหลายประโยค ที่ยังไม่กระชับรัด
หากได้เวลาอีกนิดก็จะดีขึ้น เช่น หน้า 55 ขอ 2.3 ควร
จะแก้เป็น เอาของเหล่านี้ไปเสียให้หมด หรือหน้าอื่น ๆ (ดูที่
แก้ไข)

(ลงนาม) กิติยวดี บุญชื้อ

คำประเมินผลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประคอง นิมนานเหมินต์⁵

1. ดีความผู้เรียนจะสามารถเรียนได้ เพราะไม่ยากเกินไปนัก
2. เนื้อหามีมาก แต่เป็นเรื่องของหลักภาษามากไปหน่อย และซ้ำกับ

หลักสูตรที่เรียนมาแล้ว

3. เหมาะสม
4. ค่อนข้างมาก แต่บางบทก็จำเป็น
5. ตรงกับจุดมุ่งหมายของแต่ละบท แต่ไม่แน่ใจว่าจะตรงกับจุดมุ่งหมาย
ของวิชานี้หรือไม่เพียงใด เพราะไม่ได้ให้คำอธิบายจุดมุ่งหมายของรายวิชานี้
6. ค่อนข้างจะเป็นแบบฝึกหัดความจำและความเข้าใจในหลักภาษา
มากกว่าการเขียน
7. บอกแล้วในขอ 3 ของขอ 11
8. ชนิดของคำไม่สู้จำเป็นนัก เรื่องของพยางค์ไม่จำเป็นสำหรับการเขียน
9. ผู้เรียนอาจเบื่อกับการที่จะต้องจำเรื่องของหลักภาษาไทย ซึ่งบาง
เรื่องไม่จำเป็นต่อการเขียนเท่าไร

⁵คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

10. พอลิไซค์ บทที่จะใช้ก็คือ บทที่ 4 และบทที่ 5
11. 1. การให้หลักภาษาไทย ควรให้หลักที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเขียนจริง ๆ การอธิบายอาจเปรียบเทียบกับหลักภาษาเกาหลี
2. ควรออกมาในรูปให้คำศัพท์ประเภทต่าง ๆ เป็นบท ๆ แลวนำคำมาประกอบเป็นประโยคสั้น ๆ แลวก็นำมาให้เป็นเรื่องเป็นราว
3. คำที่มีหลายความหมาย และคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน แต่ใช้ไม่เหมือนกันที่เดียว (ไวพจน์) ตลอดจนสำนวนเฉพาะของไทย (Idioms) ควรมีมากกว่านี้

คำประเมินผลของ ดร. ไพฑูรย์ สินารัตน์⁶

1. คุณหัว ๆ ไปก็รู้สึกว่เหมาะสมดีแล้ว แต่ไม่แน่ใจว่ระดับความรู้ของผูเรียนมีมากขนาดไหน เพราะหลักสูตรอาจไม่บังความรู้ที่แท้จริงของผูเรียน
2. เนื้อหาหัว ๆ ไปดีแล้ว แต่รู้สึกว่จะเ็นหน้าหนักกับเรื่องของคำมากไปหน่อย เมื่อเทียบกับประโยค
3. การเรียงลำดับเนื้อหาดีแล้ว
4. มีความรู้ดีว่มากไปหน่อย ตอนเขียนจริง ๆ แล้ว หลักภาษาไม่จำเป็นมากนักในภาษาไทย ภาษาไทยส่วนใหญ่แล้วถือเอาความเข้าใจเป็นใหญ่
5. การจัดเนื้อหาและจุดมุ่งหมายดีแล้ว
6. แบบฝึกหัดในเรื่องคำดีแล้ว แต่แบบฝึกหัดในเรื่องเกี่ยวกับประโยคนั้นรู้ดีว่ยังมีน้อยเกินไป และเน้นเรื่องบทบาทของคำในประโยคมากกว่าเน้นประโยคเพื่อสื่อความหมาย
7. บทที่เกี่ยวกับประโยคนั้น ถ้ามีโอกาสควรได้ศึกษารูปแบบของประโยคในภาษาไทยให้ชัดเจนขึ้นอีกหน่อย เพราะรู้ดีว่จะเ็นตามรูปแบบของภาษาอังกฤษไปหน่อย

⁶ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

8. บทที่ว่าด้วยกระแสนของประโยคและแบบของประโยค นั้นอาจจัดรวมกันไควแฉงบพิใหม่ เพราะรู้ดีว่ามีบางส่วนซ้ำกัน (แต่ควรจะให้คนที่เข้าใจเรื่องประโยคคือ ตรวจสอบอีกทีหนึ่ง)

9. แบบเรียนนี้จะให้เข้าใจเรื่องคำในภาษาไทยดีมาก แต่คงต้องฝึกฝนวิธีเรียงคำเป็นประโยคมากหน่อย

10. ถ้าปรับปรุงรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ว่าไปแล้ว จะมีคุณภาพดีมาก

11. ภาษาไทยเป็นภาษาสื่อความหมายมากกว่าภาษาทางไวยากรณ์ ในการเขียนหรือสอน ควรเน้นท้านี้ให้มาก

คำประเมินผลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประภาศรี สีหอำไพ⁷

1. ถ้าผู้เรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทยดีแล้ว เนื้อหาต้นการเขียนก็เหมาะสมกับระดับความรู้ แต่ถยังรู้ศัพท์ไม่กว้าง ตัวอย่างมีมากและศัพท์เฉพาะเช่น บริบท อาการนาม ฯลฯ กูจะมีมากไป ควรเขียนวงเล็บภาษาอังกฤษหรือภาษาเกาหลีไว้เปรียบเทียบกับด้วยก็จะดี จะช่วยใ้การเรียนการสอนง่ายขึ้น

2. เนื้อหาและตัวอย่างมีลักษณะเป็นไวยากรณ์มาก สักส่วนของกรฝึกการเขียนและตัวอย่างจึงน้อยไป ตัวอย่างการเขียนควรหา passages ที่ให้ความคิดคานชีวิต คติธรรม วัฒนธรรมไทยไควแฉง นิตาน คติชาวมาน วรรณคดี ฯลฯ จะทำใ้หนาสนุกขึ้น

3. เหมาะสม

4. มากเกินไป และอาจจะค่อนข้างยากสำหรับการเรียนภาษาไทยเป็น
เป็นภาษาที่ 2

⁷ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5. ส่วนใหญ่ตรง แต่บางส่วนยังไม่ลึก เช่น ใต้เรียงลำดับย่อหน้าให้มีความสัมพันธ์ระหว่างกันได้ ควรมีแบบฝึกหัดให้ทำมากกว่านี้
6. เหมาะสม
7. ข้อ 2. ส่วนเนื้อหาเรื่องการเขียนเพียงพอแล้ว
8. ประมวลคำ
9. ต้องจัดอุปกรณ์การสอนให้มาก เพราะคุณลักษณะแบบเรียนคล้ายกับหลักภาษาไทยเก่า ๆ ถ้าจะจัดสัดส่วนทักษะสัมพันธ์เหมือนการเปลี่ยนแปลงใหม่ การเรียนคงจะไม่น่าเบื่อ
10. ดีพอใช้
11.
 1. เสนอให้แยกประมวลคำออกไว้เป็นคู่มือครู และควรแยกตามประเภท เช่น ดินสาดินสอดินสี จะดูสัดส่วนน้อยกว่านำมาเรียงไว้เช่นนี้
 2. ตัวอย่างคำและประโยคมีมาก แต่ตัวอย่างการเขียนโวหารรูปแบบของการเขียน ฯลฯ ควรเพิ่มเติมประมวลคำ
 3. ควรมีภาพประกอบหรือเรื่องสนุก ๆ ประกอบ อาจเป็นภาพศิลปกรรมไทย แทรกไว้ในเนื้อหาด้วย เหมือนแบบเรียนภาษาอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส จะมีภาพประกอบน่าสนใจ

(ลงนาม) ประภาศรี สีหอำไพ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำประเมินผลของ รองศาสตราจารย์สุจริต เพ็ชรชมพู⁸

1. เนื้อหาที่ดีกว่าจะยากไปสำหรับผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ
2. เนื้อหามาก
3. การเรียงลำดับพอใช้ได้ แต่ควรใช้แบบตารางเทียบ ควรสอนแบบสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
4. มีเนื้อหามากไปจนหลักภาษา ควรเป็นการใช้ภาษา ควรเป็นแบบที่ใช้ได้และปฏิบัติได้จริง
5. ตรงกับแต่ละบท แต่เหมาะสำหรับการสอนไวยากรณ์มากกว่าการเขียน
6. แบบฝึกหัดเหมาะกับไวยากรณ์มากกว่าการเขียน
7. ควรให้เขียน Free Composition เป็นย่อหน้าสั้น ๆ 5-6 บรรทัด เพื่อให้ผู้เรียนเกิด Sense of Achievement
8. -
9. ยากไปหน่อย
10. ไม่น่าใจ เพราะหนักไปทางไวยากรณ์มากกว่าการเขียน ถ้าเป็นแบบเรียนเขียนแล้ว ควรง่ายกว่านี้และเป็นธรรมชาติกว่านี้
11. ควรพยายามสอนเป็นแบบที่สอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ใช้ตารางเทียบแทนให้มาก ๆ มีแบบฝึกหัดและมี drill มาก ๆ และสอนให้เป็นไปแบบธรรมชาติ ไม่ยึดไวยากรณ์มากเกินไปนัก

คำประเมินผลของ ดร. สุมิตรา อังควัฒนกุล⁹

1. ภาทิจำรณำจำกหลั้กสุ้ทรยอที่แนบมำ เนื้อหำในแนบเรี้นที่สรำงขึ้นนี้ จะคองขำงยำกกวำระคั้บควำมรู้ของผู้เรี้น

⁸คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

⁹คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. เนื้อหามีมากและกว้าง แต่เนื้อหาในแต่ละหัวข้อย่อยไม่ลึกซึ้งพอที่จะช่วยใหญ่เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างแจ่มชัด
3. ในด้านการเรียงลำดับเนื้อหาเป็นไปอย่างเหมาะสมทีเดียว
4. แบบเรียนการเขียนมีเนื้อหาเกี่ยวกับหลักภาษามากเกินไป จนทำให้ผู้เรียนมิได้รับการฝึกทักษะการเขียนตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของแบบเรียน
5. แบบเรียนส่วนใหญ่ตรงตามจุดมุ่งหมายของแต่ละบทเรียน แต่เนื้อหาในแต่ละบทเรียนนั้นนำมาคลาวถึงอย่างผิวเผิน ไม่ลึกซึ้ง
6. แบบฝึกหัดที่จัดไว้ในแต่ละหัวข้อมีน้อยเกินไป และเน้นความเข้าใจในเรื่องความหมายของคำและหลักภาษามากกว่าการฝึกเขียน
7. ควรเพิ่มแบบฝึกหัดให้มากขึ้น ตลอดจนรายละเอียดของเนื้อหาในแต่ละเรื่อง และควรเพิ่มการฝึกทักษะการเขียนให้มากกว่านี้
8. น่าจะกำหนดเนื้อหาให้แคบลง แต่ให้รายละเอียดในแต่ละเรื่องมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะเน้นการนำไปใช้
9. แบบเรียนนี้อาจจะยากไปสำหรับชาวเกาหลีที่เพิ่งเรียนภาษาไทยเพียง 1 ปี เพราะภาษาที่ไชคอนชางยาก ผู้เรียนอาจจะไม่เข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่กล่าวถึง
10. แบบเรียนฉบับนี้มีคุณภาพดีสำหรับผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษา แต่ค่อนข้างยากเกินไปสำหรับผู้เรียนที่เป็นชาวต่างชาติ โดยเฉพาะผู้ที่เริ่มเรียนภาษาไทยเป็นปีที่ 2 เท่านั้น
11. เนื้อหาควรน้อยกว่านี้ แต่ให้มีรายละเอียดในแต่ละหัวข้อให้มากขึ้น โดยเฉพาะแบบฝึกหัดควรมีมากกว่านี้ และควรเน้นการฝึกทักษะการเขียนมากกว่าความเข้าใจควย

(ลงนาม) สุมิตรา อังควัฒนกุล

คำประเมินผลของศาสตราจารย์สุมน อมรวิวัฒน์¹⁰

1. เห็นว่าเนื้อหาในแบบเรียนค่อนข้างยากและสูงไปสำหรับความรู้ของ
ผู้เรียน คำสั่งและคำอธิบายค่อนข้างยาวและยาก หากใช้บทเรียนนี้สอน อาจารย์จะ
ต้องคอยอธิบายและตอบคำถามอย่างใกล้ชิด
2. แบบเรียนนี้ไม่เคยบอกว่าจะใช้สอนระยะเวลาานเท่าใด คาดว่าจะ
ใช้ 1 ปี เห็นว่าเนื้อหาภายในเรื่องไวยากรณ์ นักเรียนมีโอกาสได้หัดเขียนและแต่ง
ประโยคบ่อยไม่
3. เนื้อหาเรียงลำดับดีแล้ว
4. เนื้อหาเกี่ยวกับไวยากรณ์และหลักภาษามาก บางครั้งรู้ดีว่าสอนยาก
เกินความจำเป็น เช่นในเรื่องชนิดของคำและชนิดของประโยค ดูแล้วน่าจะเป็นแบบเรียน
หลักภาษาเสียมากกว่า
5. การตั้งจุดมุ่งหมายทำได้ดี เนื้อหาตรงกับจุดมุ่งหมาย บางบทมีจุดมุ่งหมาย
มากเกินไป
6. แบบฝึกหัดที่จัดไว้ เหมาะสมเพียงพอกับเนื้อหา แต่แบบฝึกหัดไม่ค่อยได้เห็น
การแต่ง ที่จะให้ผู้เรียนคิดและแสดงความคิดออกมาด้วยการเขียน
7. ควรเพิ่มเติมแบบฝึกหัดที่เกี่ยวกับการเขียนประโยค เขียนข้อความซ้ำ ๆ
กัน ให้ฝึกหัดจนสามารถจับ pattern ของการเขียนได้
8. ควรตัดรายละเอียดของหลักภาษาออกบ้าง ตัวอย่างเช่น หน้า 20 พูด
ถึงแต่บุรุษสรรพนามก็เพียงพอแล้ว
9. คงจะประสบปัญหาเกี่ยวกับความซับซ้อนของหลักภาษา ซึ่งยากต่อการทำ
ความเข้าใจ เพราะไม่เข้าใจความหมายของคำ จึงยากที่จะเข้าใจหน้าที่ของคำได้ ทำให้
เป็นอุปสรรคต่อการเขียน
10. เห็นว่าควรปรับปรุงให้ง่ายกว่านี้
11. ตอบแล้วในข้อ 10

¹⁰ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปคำประเมินผลและขอเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และคำชี้แจงของผู้วิจัย

คำถาม	ความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ	คำชี้แจงของผู้วิจัย
<p>1. เนื้อหาในแบบเรียนเหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียนหรือไม่</p>	<p>ในจำนวนผู้ตอบแบบประเมินผล 10 ท่าน มีอยู่ 7 ท่าน เห็นว่าเนื้อหาในแบบเรียนเหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียน ส่วนอีก 3 ท่านนั้นเห็นวากอนขางยาก</p>	<p>แสดงว่าเหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียน</p>
<p>2. เนื้อหามีมากหรือน้อยเพียงใด</p>	<p>ในจำนวนผู้ตอบแบบประเมินผล 10 ท่าน 4 ท่านเห็นว่ามีเนื้อหามากเกินไป 3 ท่านเห็นว่าเหมาะสมดี ส่วนอีก 3 ท่านนั้นตอบมาอย่างอื่น ซึ่งประมวลได้คือ</p> <p>2.1 เห็นว่ามีเนื้อหาเกินไปในเรื่อง ไวยากรณ์ นักเรียนมีโอกาสได้หัดเขียนและแต่งประโยคน้อยไป</p> <p>2.2 เนื้อหาและตัวอย่างมีลักษณะเป็น ไวยากรณ์มาก สัดส่วนของการฝึกการเขียนและตัวอย่างจึงมีน้อยไป</p> <p>2.3 เนื้อหาส่วนใหญ่ค่อนข้างยาก</p>	<p>มีเนื้อหาเกินไปหน่อยก็จริง แต่เห็นว่าเป็นเรื่องที่จำเป็นในการสอนการเขียน และนักศึกษาทุกคนมีความรู้พื้นฐานมาแล้วในชั้นปีที่ 1 จึงเห็นวาคงสอนไวยากรณ์ในเวลากำหนด</p>

สรุปคำประเมินผลและขอเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และคำชี้แจงของผู้วิจัย (ต่อ)

คำถาม	ความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ	คำชี้แจงของผู้วิจัย
3. การเรียงลำดับเนื้อหาเป็นไปอย่างเหมาะสมหรือไม่	ผู้ตอบแบบประเมินผลทั้ง 10 ท่าน เห็นว่าการเรียงลำดับเนื้อหาเป็นไปอย่างเหมาะสมดี	แสดงว่าเหมาะสมดี
4. แบบเรียนนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับหลักภาษามากเกินไปหรือไม่	ในจำนวนผู้ตอบแบบประเมินผลทั้ง 10 ท่าน มีอยู่ 7 ท่าน เห็นว่ามีเนื้อหาเกี่ยวกับหลักภาษามากเกินไป ส่วนอีก 3 ท่านนั้น เห็นว่ามีเนื้อหาเหมาะสมดี	จากประสบการณ์การสอน การเขียนของผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนจะเขียนเรียงความไม่ได้เลย หากไม่ฝึกฝนให้เข้าใจเนื้อหาหลักภาษาอย่างแท้จริง และการเขียนไม่เหมือนกับการพูด ผู้เรียนสามารถพูดได้โดยไม่รู้หลักภาษา แต่ไม่สามารถเขียนแม้แต่ประโยคใด หากไม่รู้หลักภาษาพอสมควร พระยาอุปกิตศิลปสาร ¹¹ ได้กล่าวในหนังสือหลักภาษาไทยไว้ว่า "การแต่งเรื่องคือ การ

¹¹ พระยาอุปกิตศิลปสาร, หลักภาษาไทย, หน้า 174-175.

สรุปคำประเมินผลและขอเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และคำชี้แจงของผู้วิจัย (ต่อ)

คำถาม	ความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ	คำชี้แจงของผู้วิจัย
		<p>การเอาความรู้ ความคิดเห็น หรือความจำเรื่องราวต่าง ๆ มาปรับปรุงเรียงเรียงขึ้นเป็น เรื่องราวของตน โดยใช้ความรู้ ทั่ว ๆ ไป ยังมีมากยิ่งดี และ ทั้งจะต้องใช้ศิลป์ในเชิงเรียบเรียง นั้นเป็นเครื่องมืออันสำคัญควบ ซึ่งนับว่าเป็นบทเรียนสำคัญของการ เรียนภาษาชั้นสูงสุด ซึ่งจะต้อง เรียนอีกแผนกหนึ่งต่างหาก แต่ ถึงกระนั้นก็ต้องถือเอาหลักภาษา ไทย เช่น ไวยากรณ์นี้เป็นบรรทัด ฐานอันสำคัญอยู่ควบเหมือนกัน..."</p> <p>อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้แก้ไข ปรับปรุงโดยลดเนื้อหาที่เป็นหลัก ภาษาลงในบางหัวข้อเช่น คำ สรรพนาม คำสันธาน ฯลฯ ตามที่ เห็นว่าเหมาะสม</p>

สรุปคำประเมินผลและขอเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และคำชี้แจงของผู้วิจัย (ต่อ)

คำถาม	ความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ	คำชี้แจงของผู้วิจัย
<p>5. แบบเรียนนี้ตรงกับจุดมุ่งหมายของแต่ละบทเรียนหรือไม่</p>	<p>ผู้ตอบแบบประเมินผลทั้ง 10 ท่าน เห็นว่าตรงกับจุดมุ่งหมายของแต่ละบทเรียนที่วางไว้</p>	<p>แสดงว่าแบบเรียนนี้ตรงกับจุดมุ่งหมายของแต่ละบทเรียน</p>
<p>6. แบบฝึกหัดที่จัดไว้ในแต่ละหัวข้อเหมาะสมและเพียงพอหรือไม่</p>	<p>ในบรรดาผู้ตอบแบบประเมินผลทั้ง 10 ท่าน มีอยู่ 3 ท่าน เห็นว่า แบบฝึกหัดที่จัดไว้ในแต่ละหัวข้อเหมาะสม และเพียงพอกับเนื้อหา ส่วนอีก 7 ท่านนั้น เห็นว่า มีแบบฝึกหัดเพียงพอ แต่เน้นหลักภาษามากเกินไป หรือมีแบบฝึกหัดน้อยไป</p>	<p>สำหรับเรื่องที่รู้สึกเน้นหลักภาษามากเกินไปนั้น ผู้วิจัยได้ชี้แจงไว้ในข้อที่ 4 แล้ว</p> <p>ส่วนข้อที่ว่า มีแบบฝึกหัดน้อยไปนั้น ผู้ตอบมีเพียง 3 ท่านเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้พิจารณาปรับปรุงโดยเพิ่มเติมแบบฝึกหัดไว้อีกหลายแห่ง โดยความเห็นชอบของอาจารย์ผู้ควบคุมการวิจัย และครูผู้สอนอาจให้แบบฝึกหัดเพิ่มเติมหรือให้ทำกิจกรรมเสนอแนะใดก็ตามที่เห็นสมควร</p>
<p>7. มีหัวข้อใดที่ควรเพิ่มเติมในแบบเรียนนี้</p>	<p>ในจำนวนผู้ตอบแบบประเมินผล 10 ท่าน มีอยู่ 3 ท่าน เห็นว่าไม่มีหัวข้อใดที่ควรเพิ่มเติมในแบบเรียนนี้ ส่วนสิ่งที่อีก 7 ท่านเห็นว่าควร</p>	

สรุปคำประเมินผลและขอเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และคำชี้แจงของผู้วิจัย (ต่อ)

คำถาม	ความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ	คำชี้แจงของผู้วิจัย
	<p>เพิ่มเติมในแบบเรียนนี้ มีคังทอไป นี้</p> <p>7.1 ลักษณะนามที่โฉบอย ๆ ควร มีไว้ให้มาก ๆ เพราะเป็นคำ ใช้โดยการจดจำ อาจประมวล คำประเภทนี้เพิ่มเติมในคอน ท้าย</p> <p>7.2 คำที่มีหลายความหมาย และ คำที่มีความหมายใกล้เคียง กัน แต่ใช้ไม่เหมือนกันที่เดียว (ไวพจน์) ตลอดจนสำนวน เฉพาะของไทยควรมีมากกว่า นี้</p> <p>7.3 ควรศึกษารูปแบบของประโยค ในภาษาไทยให้ชัดเจนขึ้น กว่านี้ เพราะรู้สึกว่าจะเดิน ตามรูปแบบของภาษาอังกฤษ มากเกินไป</p>	<p>ผู้วิจัยได้ประมวลคำลักษณ นามไว้ท้ายเรื่องคำลักษณะนาม แล้ว</p> <p>ผู้วิจัยก็ความมีเพียงพอแล้ว เพราะคิดว่าเน้นในเรื่อง คำมากเกินไป และครูผู้สอน จัดหาจากประมวลคำมา สอนได้ยาก</p> <p>ผู้วิจัยคิดว่าลำดับประโยค ของภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ คล้ายคลึงกันมาก เพียงแต่ ว่าคำขยายในภาษาไทย ส่วนมากมาหลังคำที่มันขยาย แต่คำขยายในภาษาอังกฤษ นั้นตรงกันข้ามเท่านั้น</p>

สรุปคำประเมินผลและข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และคำชี้แจงของผู้วิจัย (ต่อ)

คำถาม	ความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ	คำชี้แจงของผู้วิจัย
<p>8. มีหัวข้อใดที่ควรคัดออกในแบบเรียนนี้</p>	<p>7.4 ควรให้เขียน Free Composition ไปย่อนานสั้น ๆ 5-6 บรรทัด เพื่อให้ผู้เรียนเกิด Sense of Achievement</p> <p>7.5 ควรเพิ่มแบบฝึกหัดให้มากขึ้น ตลอดจนรายละเอียดของเนื้อหาในแต่ละเรื่อง และควรเพิ่มการฝึกทักษะการเขียนให้มากกว่านี้</p>	<p>ผู้วิจัยได้ชี้แจงไว้ในข้อที่ 6 แล้ว</p> <p>ผู้วิจัยได้ชี้แจงไว้ในข้อที่ 1 และข้อที่ 6</p>
	<p>7.6 ควรเพิ่มเติมแบบฝึกหัดที่เกี่ยวข้องกับการเขียนประโยค เขียนข้อความซ้ำ ๆ กันให้ฝึกหัดจนสามารถจับ pattern ของการเขียนได้</p>	<p>ผู้วิจัยได้ชี้แจงไว้ในข้อที่ 6 แล้ว</p>
	<p>ในบรรดาข้อควมแบบประเมินผล 10 ท่าน ส่วนใหญ่เห็นว่าไม่มีหัวข้อใดที่ควรคัดออกในแบบเรียนนี้ นอกจาก 4 ท่านที่ควรคัดออกบางมีดังนี้</p>	
	<p>8.1 ชนิดของคำและเรื่องของพยางค์</p>	<p>สำหรับชนิดของคำนั้น ผู้วิจัยได้คัดบางส่วนออกแล้วดังที่ชี้แจงไว้ในข้อที่ 4</p>

สรุปค่าประเมินผลและขอเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และคำชี้แจงของผู้วิจัย (ต่อ)

คำถาม	ความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ	คำชี้แจงของผู้วิจัย
	<p>8.2 ประมวลคำ</p> <p>8.3 กำหนดเนื้อหาให้แคบลง และให้รายละเอียดในแต่ละเรื่องมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะควรเน้นการนำไปใช้ให้มาก</p> <p>8.4 ควรตัดรายละเอียดของหลักภาษาออกบ้าง</p>	<p>ส่วนเรื่องของพยางค์นั้น ผู้วิจัยคิดว่า ภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด จึงควรเข้าใจเรื่องพยางค์ให้ดีกว่า ผู้วิจัยคิดว่ามีประโยชน์มากในการเรียน การเขียนในบทเรียนต่อไป การเรียนการสอนภาษาไทยของมหาวิทยาลัยในเกาหลี ต้องการความรู้อันกว้างขวางกว่า รายละเอียด เพราะมีเวลาจำกัดเพียง 4 ปีเท่านั้น</p> <p>ผู้วิจัยได้ชี้แจงไว้ในข้อที่ 4 แล้ว</p>
<p>9. ถ้านำแบบเรียนนี้ไปใช้สอนกับชาวเกาหลีดี ท่านคิดว่าจะประสบปัญหาอย่างไร</p>	<p>ในจำนวนผู้ตอบแบบประเมินผล ทั้ง 10 ท่าน แต่ละท่านคิดว่า จะประสบปัญหาดังต่อไปนี้</p> <p>9.1 จะประสบปัญหาการใช้คำ เพราะผู้เรียนคงมีความรู้เรื่องคำศัพท์จำกัด</p>	<p>ผู้วิจัยได้พยายามจะหลีกเลี่ยงคำศัพท์ที่ยาก แต่ยอมรับว่าคำบางคำ ซึ่งเป็นคำเฉพาะ เช่น ชื่อ ชนิดของคำ เป็นต้น คงยาก</p>

สรุปคำประเมินผลและขอเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และคำชี้แจงของผู้วิจัย (ต่อ)

คำถาม	ความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ	คำชี้แจงของผู้วิจัย
	<p>9.2 จะประสบปัญหาเรื่องการออกเสียง การอ่าน และการตีความ เพราะภาษาไทยมีลักษณะไวยากรณ์ไม่ตายตัว</p>	<p>แก้ผู้เรียน แต่คงไม่เป็นปัญหา เพราะเคยเรียนมาแล้วในวิชาหลักภาษาไทย ผู้วิจัยคิดว่าปัญหานี้เป็นปัญหาของการเรียนการสอนวิชาหลักภาษาและวิชาอ่านแปลโดยตรง ซึ่งทางมหาวิทยาลัยที่สอนภาษาไทยในเกาหลีพยายามจะแก้ปัญหานี้ โดยใช้อุปกรณ์การสอนต่าง ๆ และเชิญอาจารย์คนไทยไปสอนด้วย</p>
	<p>9.3 อาจเบื่อกับการที่จะต้องจำเรื่องของหลักภาษาไทย</p>	<p>ผู้วิจัยได้ชี้แจงไว้ในข้อที่ 4 แล้ว</p>
	<p>9.4 คงจะต้องฝึกฝนวิธีเรียงคำเป็นประโยคใหม่มากขึ้น</p>	<p>ผู้วิจัยได้ชี้แจงไว้ในข้อที่ 6 แล้ว</p>
	<p>9.5 เนื้อหาส่วนใหญ่อาจยากไปสำหรับชาวเกาหลีที่เพิ่งเรียนภาษาไทยมาเพียง 1 ปี</p>	<p>จากประสบการณ์การสอนการเขียนของผู้วิจัย คิดว่าคงไม่ยากนัก</p>

สรุปคำประเมินผลและข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และคำชี้แจงของผู้วิจัย (ต่อ)

คำถาม	ความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ	คำชี้แจงของผู้วิจัย
<p>10. แบบเรียนนี้มีคุณภาพดีพอที่จะนำไปใช้ในการสอนการเขียนหรือไม่</p>	<p>ในจำนวนผู้ตอบแบบประเมินผลทั้ง 10 ท่าน มีอยู่ 7 ท่าน เห็นว่ามีคุณภาพดีพอที่จะนำไปใช้ในการสอนการเขียน ส่วนอีก 3 ท่านนั้น เห็นว่าเนื้อหาค่อนข้างยาก</p>	<p>แสดงว่าแบบเรียนนี้มีคุณภาพดีพอสมควร</p>
<p>11. ขอเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงแก้ไข</p>	<p>ในจำนวนผู้ตอบแบบประเมินผลทั้ง 10 ท่าน แต่ละท่านให้ข้อเสนอแนะไว้ดังต่อไปนี้</p> <p>11.1 ความสำคัญของภาษาไทย อีกข้อหนึ่งคือเรื่อง Register เช่น ความแตกต่างระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียน ภาษาผู้หญิงกับภาษาผู้ชาย และระดับต่าง ๆ ของภาษา เช่นภาษาสุภาพ ภาษาที่ใช้เฉพาะ เช่น ภาษาราชการ ฯลฯ ในภาคการเขียนเรียงความ ครูผู้สอนควรแนะนำให้นักเรียนเข้าใจและมองเห็นความแตกต่างเหล่านั้นด้วย</p>	<p>ผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ข้อเสนอแนะข้อนี้ ท่านอธิบายเพิ่มเติมว่า เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับแบบเรียนนี้ แต่เป็นเรื่องที่คนไทยควรจะวิจัยต่างหาก</p>

สรุปคำประเมินผลและข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และคำชี้แจงของผู้วิจัย (ต่อ)

คำถาม	ความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ	คำชี้แจงของผู้วิจัย
	11.2 ใ้แก่คำหรือขอความที่ใจนึก ในแบบเวียน	ผู้วิจัยได้แก้ไขเรียบร้อยแล้ว
	11.3 ติความเหมาะสมแล้ว	
	11.4 การเรียงลำดับบทเวียนและ แบบฝึกหัด ควรจะแบ่งออกให้ ชัดเจน จะได้อะไรสืบสน	ผู้วิจัยได้จัดใหม่แล้ว
	11.5 ตัวอย่างประโยคในแบบฝึกหัด หลายประโยค ยังไม่กะทัดรัด	ผู้วิจัยได้แกตัวอย่างประโยคแล้ว เท่าที่ค้นพบได้
	11.6 การให้หลักเกณฑ์ทางภาษา ควรให้หลักที่จะเป็นประโยชน์ ต่อการเขียนจริง ๆ	ผู้วิจัยได้ชี้แจงไว้แล้วในข้อที่ 4
	11.7 ควรออกมาในรูปแบบให้คำศัพท์ ประเภทต่าง ๆ มาก ๆ แล้ว นำคำมาประกอบเป็นประโยค สั้น ๆ แล้วหัดขยายให้เป็น เรื่องเป็นราว	เมื่อไรผู้วิจัยมีโอกาที่จะทำการ วิจัยเรื่องนี้อีก จะนำไปใช้เป็นแนว เพื่อจะนำไปสอนในระดับสูงต่อไป เนื่องจากผู้วิจัยพิจารณาว่าระดับนี้ควรจะ รู้หลักเกณฑ์ทางภาษาไทยในการ เขียนควย

สรุปค่าประเมินผลและข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และคำชี้แจงของผู้วิจัย (ต่อ)

คำถาม	ความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ	คำชี้แจงของผู้วิจัย
	11.8 เสนอให้แยกประมวลคำออกไว้เป็นคู่มือครู และควรแยกตามประเภท เช่น สันฐาน บุพพท จะคู่สืบสนนอยกานำมาเรียงไว้เช่นนี้	ประมวลคำไว้เช่นนี้ ก็เพราะว่าจะใหญ่เรียนหาคำที่ต้องการให้ง่าย เนื่องจากคำในภาษาไทยมีหน้าที่ไม่ตายตัว
	11.9 ตัวอย่างคำและประโยคมีมาก แต่ตัวอย่างการเขียนไวยากรณ์แบบการเขียน ฯลฯ ควรเพิ่มเติมประมวลคำ	ผู้วิจัยได้เพิ่มตัวอย่างไว้เรียบร้อยแล้ว
	11.10 ควรมีภาพประกอบ หรือเรื่องสนุก ๆ ประกอบ เหมือนแบบเรียนภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาฝรั่งเศส	ผู้วิจัยมีภาพประกอบหรือเรื่องสนุก ๆ ประกอบน้อยมาก เพราะเกรงว่าจะทำลายจิตใจของผู้เรียน ซึ่งถือว่าตัวเองเป็นผู้ใหญ่ เช่นเมื่อผู้วิจัยสอนนักศึกษาควยหนังสือซึ่งมีเรื่องนิทานมาก นักศึกษาส่วนใหญ่แสดงความไม่พอใจ และล้อเล่นกันมากทีเดียว

สรุปคำประเมินผลและข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และคำชี้แจงของผู้วิจัย (ต่อ)

คำถาม	ความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ	คำชี้แจงของผู้วิจัย
	<p>11.11 ควรพยายามสอนเป็นแบบที่สอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ใช้ตารางเทียบแทนให้มาก ๆ มีแบบฝึกหัดมาก ๆ และสอนให้เป็นไปตามแบบธรรมชาติ ไม่ฝึกไวยากรณ์มากเกินไป</p> <p>11.12 เห็นว่าควรปรับปรุงให้ง่ายกว่านี้</p>	<p>เรื่องใช้ตารางนั้น ผู้วิจัยได้เพิ่มตารางไวบบาง ส่วนเรื่องแบบฝึกหัดและเรื่องไวยากรณ์นั้น ผู้วิจัยได้ชี้แจงไว้แล้ว ในข้อที่ 6 และข้อที่ 4</p> <p>จากประสบการณ์ของผู้วิจัย คิดว่าคงไม่ยากนัก แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อนำไปใช้แล้วพบว่า ส่วนไวยากรณ์ก็จะปรับปรุงให้ง่ายขึ้น</p>

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิจัยตามสมมติฐาน

เมื่อพิจารณาจากค่าประเมินผลของผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด 10 ท่านแล้ว สามารถสรุปได้ว่า ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่เห็นควยกันว่า แบบเรียนการเขียนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาเกาหลีในสถาบันอุดมศึกษาที่ผู้วิจัยได้สร้างชิ้นนั้น มีคุณภาพดีพอที่จะนำไปใช้สอนผู้เรียนที่เป็นนักศึกษาชาวเกาหลีในระดับมหาวิทยาลัยได้

บทสรุปและขอเสนอแนะ

แบบเรียนการเขียนภาษาไทยนี้ ได้แก้ไขซ้ดกพร่อง ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด 10 ท่าน จึงกล่าวได้ว่าแบบเรียนนี้สามารถนำไปใช้กับนักศึกษาแผนกภาษาไทยซึ่งเคยเรียนภาษาไทยมาอย่างน้อย 1 ปี แล้วในระดับมหาวิทยาลัยในประเทศเกาหลี หากได้ปฏิบัติตามกิจกรรมเสนอแนะควยแล้ว จะช่วยให้การสอนการเขียนประสบความสำเร็จยิ่งขึ้น

ขอเสนอแนะ

1. เพื่อส่งเสริมการเขียนภาษาไทยให้มีผลดีแก่ผู้เรียน ผู้ที่สนใจทำการวิจัยครั้งต่อไป ควรจะจัดทำแบบเรียนวิชาหลักภาษาและการใช้ภาษาชิ้นอื่น เป็นการเสริมแบบเรียนเล่มนี้
2. ผู้วิจัยที่สนใจจะทำแบบเรียนภาษาไทย ควรได้มีโอกาสมาทำงานวิจัยในประเทศไทย เพื่อให้ได้ประสบการณ์จริง และได้ใช้ประโยชน์จากแหล่งวิทยากรอย่างกว้างขวาง
3. ควรมีการวิจัยโดยจัดทำคู่มือการสอนควบคู่กับแบบเรียนการเขียนเล่มนี้ควย เพื่อเป็นการให้แนวทางที่ถูกต้องแก่ผู้สอน
4. มหาวิทยาลัยในประเทศเกาหลีควรให้ทุนการศึกษาเกี่ยวกับภาษาไทยแก่นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอก ให้มากยิ่งขึ้น

5. ถ้ามีผู้สนใจจะทำการวิจัยในเรื่องการเขียนภาษาไทยต่อไปควรจะ
ได้นำไปทดลองใช้กับนักศึกษาชาวเกาหลี เพื่อหาข้อบกพร่องและปรับปรุงบทเรียนให้
ตรงจุดหมายยิ่งขึ้น รวมทั้งควรนำแบบสอไปใช้เพื่อหาประสิทธิภาพของบทเรียนด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย